

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **P. M.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Tomášem Vrbackým, advokátem,
sídlem Mánesova 658/5a, 500 02 Hradec Králové,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016, č. j. 1835/16/5300-22441-701296,

takto:

- I.** Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 15. 1. 2016, č. j. 1835/16/5300-22441-701296, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. 1. 2016, č. j. 1835/16/5300-22441-701296, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil platební výměr Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 9. 9. 2014, č. j. 1141582/14/2605-05701-608171. Tímto platebním výměrem správce daně podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) a podle § 147, § 139 odst. 1 a § 90 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) vyměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2012 ve výši 8 497 Kč. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předeslal, že hlavní spornou otázkou bylo, zda uplatnil nárok na odpočet DPH na vstupu u přijatého zdanitelného plnění v souladu se zákonem o DPH. Konstatoval, že jádro sporu je v tom, zda žalobce zdanitelná plnění přijal od společnosti Silteko s. r. o. (dále jen „Silteko“), nebo od jiného subjektu. Žalobce připomněl, že část svědků vypověděla, že plnění provedla zmíněná společnost, a část svědků naopak. Žalobce měl za to, že pokud svědek nepotvrdil, že práce v lese a jiné služby probíhaly, znamená to pouze, že svědkovi nebyla tato skutečnost známa, nikoli že služby nebyly ze strany společnosti Silteko uskutečněny. Žalovaný podle žalobce některé svědecké výpovědi svědčící v žalobcův prospěch bez jasného odůvodnění odmítl a jiné výpovědi, které žalobcova tvrzení nepotvrdily, jako důkaz vyhodnotil. Žalovaný se dále nevypořádal se všemi výsledky dokazování a závěry, ke kterým správce daně dospěl při hodnocení důkazů. Žalobce připomněl pravidla hodnocení důkazů a konstatoval, že žalovaný se nevypořádal s rozpory ve výpovědích svědků, jejichž příčiny žalobce spatřoval v tom, že od doby provádění služeb do svědeckých výpovědí uplynula značná doba a že někteří svědci o pracích prováděných společností Silteko pro žalobce vůbec nevěděli. Žalobce zdůraznil, že pokud svědek o provádění prací nevěděl, nemohl provádění prací svou výpovědí nijak vyvrátit.
3. Žalobce zásadně nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že nebylo jednoznačně prokázáno, že přijatá plnění uskutečnil deklarovaný dodavatel. Uvedl, že tato formulace bagatelizuje výpovědi svědků, kteří provádění prací potvrdili, a bez jasného vysvětlení vyzdvihuje výpovědi svědků, kteří sice provedení prací nepotvrdili, ale podle žalobce ani nevyvrátili. Žalobce měl za to, že popsáním postupem daňové orgány překročily a zneužily meze správního uvážení při hodnocení důkazů, které představuje myšlenkovou úvahu spočívající v přijetí jednoho tvrzení a odmítnutí jiného a má se opírat o logické, systematické, historické, pravděpodobnostní, věrohodnostní atp. úsudky zachycené v odůvodnění rozhodnutí. Takovým hodnocením však podle žalobce není, jestliže daňový orgán jeden důkaz pouze přijal a protichůdný pouze jako nevěrohodný odmítl, aniž vyložil, proč tak učinil. Podle žalobce si správce daně již na počátku řízení vytvořil úsudek a k jeho potvrzení opatroval důkazy, o čemž svědčí například nezákonné výsledky prováděné za žalobcovými zády. Ke zhojení tohoto nezákonného postupu pak správce daně pouze svědky znovu předvolal, avšak výslech řádně nezopakoval, nýbrž svědkům toliko přečetl jejich původní nezákonně pořízené výpovědi a nechal je podpisem potvrdit, že souhlasí. Tento postup pokládal žalobce za nezákonný a namítal, že jej nelze považovat za výslech svědka podle daňového řádu, neboť daňový orgán svědkovi nekladal žádné otázky, jen mu přečetl a předložil k podpisu vyplněné dokumenty. Vzhledem k časovému odstupu je podle žalobce nepravděpodobné, že by si svědci doslovně pamatovali odpovědi na všechny původní otázky a navíc v mezidobí mohli svědci zjistit nové skutečnosti, nicméně nedostali prostor k dalšímu vyjádření.
4. Žalobce dále namítal, že žalovaný nesprávně posoudil podjatost správce daně, která se projevila kladením otázek typu, zda si svědci vedli pro své účely evidenci docházky. Podle žalobce zde správce daně nemohl očekávat kladnou odpověď. Správce daně navíc účelně (*myšleno patrně účelově, pozn. soudu*) předvolával svědky z dělnických pozic, aby je vyslýchal o věcech, o nichž nemohli mít povědomí, neboť jim kladl otázky ohledně vedení společnosti a uzavírání smluv. Ani zde nemohl správce daně očekávat kladné odpovědi. Žalobce zdůraznil, že jednatele společnosti, které žalovaný předvolal až na žalobcovu žádost, potvrdili plnění tak, jak je deklaroval žalobce. Tím

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podle něj došlo k prokázání plnění na obou stranách i k formálnímu stvrzení příslušnými doklady a smlouvami. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí je z výše uvedených důvodů nezákonné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že žalobce byl povinen prokázat nárok na odpočet DPH daňovým dokladem vystaveným plátcem daně a soulad skutečného stavu se stavem formálně právním, tj. že k uskutečnění zdanitelných plnění (dodání prací a pomocných prací v lesnictví, servis motorové pily a likvidace nebezpečných látek) došlo tak, jak bylo deklarováno v daňových dokladech. Žalovaný připomněl, že z dvanácti svědků potvrdili provádění prací pouze čtyři, u nichž u všech bylo prokázáno příbuzenské či zaměstnanecké napojení na žalobce. Poukázal na konkrétní rozpory ve výpovědích svědků a dodal, že svědkyně H. T., která zpracovávala docházku, vyloučila, že by zaměstnanci společnosti Silteko v pracovní době vykonávali práce v lese. K otázce likvidace nebezpečného odpadu žalovaný poznamenal, že žádný ze svědků neuvedl, že by mu bylo známo, že by žalobce nebo někdo jiný odvážel nebezpečný odpad k likvidaci společnosti Silteko. Žalobce navíc nedoložil smlouvu na likvidaci nebezpečného odpadu pro rok 2012. Podle žalovaného nebyl prokázán vznik nebezpečného odpadu na straně žalobce ani jeho následná likvidace společností Silteko. K fakturám na servis motorové pily žalovaný podotkl, že podle tvrzení svědků si žalobce prováděl opravy strojů v dílně sám.
6. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 57/2012 žalovaný konstatoval, že žalobce neprokázal, že zdanitelná plnění přijal od deklarovaného dodavatele, což je důvodem pro neuznání nároku na odpočet DPH. Doplnil, že pokud správce daně unesl důkazní břemeno ohledně důvodnosti pochyb o žalobcových tvrzeních, přešlo důkazní břemeno na žalobce, který ovšem žádné jiné důkazní prostředky nepředložil. Žalovaný trval na tom, že při hodnocení důkazních prostředků postupoval výhradně podle § 8 odst. 1 daňového řádu. Tvrzení žalobce, že se nevypořádal s rozpory ve výpovědích svědků, žalovaný odmítl a poukázal na příslušné části napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že správce daně uznal pochybení spočívající v nezákonném provedení svědeckých výpovědí a napravil je jejich opakováním, při kterém žalobce dostal prostor k tomu, aby kladl otázky. Dodal, že žalobce při opakování svědeckých výpovědí nevznnesl žádné návrhy ani výhrady proti obsahu protokolů, a skutečnost, že se správce daně na nic dalšího nedotazoval, podle žalovaného rozhodně nezakládá nezákonnost provedených výslechů.
7. K namítané podjatosti správce daně žalovaný poznamenal, že správce daně byl veden snahou zjistit všechny rozhodné skutečnosti pro posouzení žalobcova nároku na odpočet DPH, přičemž podjatost ve smyslu § 77 daňového řádu nemůže založit skutečnost, zda správce daně určité otázky pokládá, či nikoli. Žalovaný připomněl, že z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce namítal podjatost úřední osoby v průběhu daňového řízení. K namítanému výslechu svědků z dělnických pozic žalovaný vysvětlil, že k předvolání bývalých zaměstnanců společnosti Silteko přistoupil správce daně z důvodu nemožnosti kontaktovat tuto společnost, a to na návrh žalobce. Podle žalovaného se nejednalo o účelový postup, nýbrž o snahu správce daně rozptýlit pochybnosti, které vyvstaly z předložených důkazních prostředků. Žalovaný přisvědčil žalobci v tom, že jednatel společnosti Silteko D. M. potvrdil, že zaměstnanci společnosti prováděli pro žalobce práce v lese, a to různě odpoledne a o víkendech. Z celkového počtu dvanácti svědeckých výpovědí však výkon prací v lese potvrdili pouze čtyři svědci. Žalovaný pak v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů posuzoval u každého provedeného důkazního prostředku míru jeho závažnosti, zákonnosti, pravdivosti a věrohodnosti. Připomněl, že vypovídací hodnota svědecké výpovědi D. M. je snížena tím, že je bratrem žalobce a jeho výpověď nekorespondovala s výpovědi zbylých sedmi svědků.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním bodům.
11. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nevypořádal s rozpory ve výpovědích svědků, se všemi výsledky dokazování a se závěry, ke kterým správce daně dospěl při hodnocení důkazů. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a shledal, že v něm žalovaný podrobně popsal jednotlivá skutková zjištění (odstavce 2 až 20) a zabýval se též hodnocením jednotlivých důkazů (odstavce 38 až 51), a to včetně výpovědí svědků a toho, v čem se jednotliví svědkové shodovali a v čem se rozcházel. Takovéto odůvodnění považuje soud za zcela dostačující a dodává, že žalovaný nebyl povinen ve svém rozhodnutí rekapitulovat závěry správce daně učiněné při hodnocení důkazů, plně postačovalo, že řádně odůvodnil to, jak důkazy hodnotil on sám. Soud proto napadené rozhodnutí vyhodnotil jako přezkoumatelné.
12. Dále se soud zaměřil na žalobcovu námitku zpochybňující postup správce daně při opakovaném výslechu svědků. Při vypořádání této námítky vycházel zdejší soud ze závěrů Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci vyslovených v jeho rozsudku ze dne 7. 3. 2017, č. j. 59 Af 21/2016-31, dostupném na www.nssoud.cz, který se týkal týchž účastníků řízení a totožné procesní situace, pouze na rozdíl od projednávané věci šlo o daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012.
13. Zdejší soud připomíná, že svědecká výpověď je tradičním důkazním prostředkem a podle § 93 odst. 1 a 3 daňového řádu má své nezastupitelné místo i v daňovém řízení. Práva daňového subjektu v souvislosti s výslechem svědka jsou upravena zejména v § 96 odst. 5 daňového řádu, podle kterého „[d]aňový subjekt má právo být přítomen výslechu svědka a klást mu otázky v rámci dokazování svých práv a povinností. O provádění svědecké výpovědi správce daně daňový subjekt včas vyrozumí, nebrouží-li nebezpečí z prodlení.“ Právo být přítomen svědecké výpovědi a klást svědkovi otázky umožňuje daňovému subjektu učinit si názor ohledně věrohodnosti svědka a také pravdivosti jeho tvrzení. Jen tak je daňovému subjektu zajištěno, aby se mohl ke svědecké výpovědi kvalifikovaně vyjádřit a svými otázkami spoluurčil její obsah.
14. Ke smyslu a účelu práva daňového subjektu být přítomen výslechu svědka a klást mu otázky se pregnantně vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 2 Afs 25/2007-121, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl: „*Vystavení svědka otázkám daňového subjektu zvyšuje zpravidla přesvědčivost a informační hodnotu, a tím i věrohodnost jeho výpovědi, neboť se svědek k rozhodným otázkám vyjádří v logice náhledu jak správce daně, tak stěžovatele a oba tyto náhledy tak lze konfrontovat a vyhodnotit. Zajištění reálné možnosti účasti při výslechu svědka je proto jedním z klíčových parametrů hodnocení zákonnosti provádění takového důkazu a jakémukoli jeho obcházení je třeba důsledně bránit. Klíčovou vlastností svědecké výpovědi, odlišující ji od jiných důkazních prostředků, je rovněž její nezprostředkovanost – svědek vypovídá za přítomnosti pracovníka správce daně i daňového subjektu a závěry o věrohodnosti a relevanci jeho Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*“

výpovědi proto lze činit i z jeho nonverbálního projevu a celkového dojmu, kterým působí. V rozporu se zákonem proto je snaha správce daně o účelové vybírání se výsledku svědků a jejich nabízení listinnými důkazy, například protokoly o výsledku porážení v jiných řízeních o právech a povinnostech“ (pozn. potvrzení doplněno zdejší soudem). Z právě citovaného zdejší soud dovozuje, že imanentní součástí práv daňového subjektu v souvislosti se svědeckou výpovědí v daňovém řízení je nejen právo klást svědkovi otázky, ale také právo být přítomen celé svědecké výpovědi. Tomu ostatně odpovídá také požadavek na nový výslech svědka, nebyl-li daňový subjekt správcem daně řádně o svědecké výpovědi vyrozuměn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Afs 63/2010-209, dostupný na www.nssoud.cz), i závěr o nezákonnosti důkazu výsledkem svědka, neměl-li daňový subjekt možnost být výsledku přítomen a klást svědkovi otázky (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 3. 2004, č. j. 30 Ca 324/2001-39, publ. pod č. 255/2004 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

15. V projednávané věci provedl správce daně výslech svědků ve dnech 8. a 9. 1. 2014 v rozporu se zákonem, neboť o provádění svědeckých výpovědí žalobce nevyrozuměl, jak mu ukládá § 96 odst. 5 daňového řádu. Po upozornění ze strany žalobce přistoupil správce daně ve dnech 23., 24. a 30. 4. 2014 k opakovaným svědeckým výpovědím, tentokrát již za přítomnosti žalobce. Postup, který správce daně při provádění opakovaných svědeckých výpovědí zvolil, však beze zbytku nenaplnil shora nastíněné požadavky, neboť fakticky výsledky svědků neprovedl, pouze přítomné osoby včetně žalobce přečtením seznámil se zněním původních – avšak nezákonných – svědeckých výpovědí a obsah protokolů o nich vtělil do protokolů o opakovaném výslechu svědka. Svědkům správce daně nedal žádný prostor k vyjádření, ani jim nekladal otázky. Žalobce sice mohl posléze realizovat své právo klást jednotlivým svědkům otázky, avšak právo být přítomen výpovědi svědka a učinit si o ní úsudek na základě celého jejího průběhu mu bylo upřeno. Jak již soud uvedl, typickým znakem svědecké výpovědi je právě její bezprostřednost, kdy svědek vypovídá za přítomnosti správce daně i daňového subjektu (rozhodne-li svá zákonná práva realizovat). Svědecká výpověď může být ovlivněna právě i přítomností „druhé strany“, přičemž nejen správce daně, ale také daňový subjekt mají právo (s ohledem na zásadu „rovnosti zbraní“) učinit si úsudek o věrohodnosti svědka a pravdivosti jeho tvrzení z průběhu celé svědecké výpovědi, a to nejen na základě obsahu jeho odpovědí, ale také celkového dojmu z projevu svědka, včetně nonverbálního. Správcem daně zvolený způsob zopakování svědeckých výpovědí byl sice rychlejší a svědky méně zatěžoval, ale představoval obcházení zákonného postupu při dokazování svědeckou výpovědí. Se žalobcem lze souhlasit také v tom, že není pravděpodobné, že by svědkové s časovým odstupem (byť nikoli velkým) vypovídali naprosto shodně i za přítomnosti žalobce.
16. S ohledem na uvedená zjištění soud shledal, že správce daně svým postupem při opakování svědeckých výpovědí (původní byly nezákonné z důvodu nevyrozumění žalobce o jejich konání, což sám správce daně uznal) podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, konkrétně § 96 odst. 5 daňového řádu, neboť žalobci neumožnil být přítomen celé výpovědi těchto svědků a učinit si o ní úsudek na základě přímého bezprostředního vnímání celého jejího průběhu, když jednotlivým svědkům nekladal otázky a namísto toho pouze přečetl protokol o jejich předchozí – nezákonné – svědecké výpovědi. Toto podstatné porušení daňového řádu přitom podle názoru soudu mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť výsledkem řádně provedeného dokazování mohly být jiné skutkové závěry, než které učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí.
17. Soud proto napadené rozhodnutí žalovaného pro vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Za dané procesní situace, kdy bude nezbytné v podstatné míře zopakovat dokazování, považoval soud za nadbytečné se zabývat ostatními žalobními námitkami, neboť výsledkem řádně provedeného dokazování může být zcela jiné rozhodnutí, jehož závěry nepřísluší soudu předjímat.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. října 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)